

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Conelet 3, 1)
5è Diumenge de Quaresma 2026 – Núm. 357

Llosa

Em sé en aquest 5è diumenge de Quaresma, encetant esclat de primavera. Faig memòria del camí recorregut, dels ensopecs viscuts. Recordo que hi soc conduïda per l'Esperit. Recordo la verticalitat que em dona lluny des del cim, la mirada cristificada reflectida en el pou, el fang que embruta i neteja alhora... M'imagino el traçat recorregut: amb estiragonses, replegaments, girs maldestres, trepitjant línia contrària... Cerco la posició que m'ajudarà avui en aquesta estona de pregària. Em proposo partir de l'horitzontalitat. Prostar-me al terra o de genolls, inclinant-me endavant de cintura en amunt, m'hi pot ajudar.

Visualitzo tota la meva columna vertebral. Des d'aquí, vaig fent un suau i lent moviment d'incorporació, com si des del darrera, agafada per les espatlles, m'anessin estirant, provocant la meva verticalitat.

Imagino el subtil moviment de cadascuna de les meves vèrtebres mentre la columna empen a aquest gir, d'una en una, com si les pogués anar comptant. En aquest anar passant per cada vèrtebra, hi incorporo una paraula, la que m'ajudi a fer el moviment: "aixeca't", "endavant", "surt", "camina", "deslliura't", "desperta't". Trio la paraula que m'empeny a fer aquest gest d'incorporació, per passar de l'horitzontalitat a la verticalitat.

Així estant, llegeixo [Joan 11, 1-45](#). Hi trobo també un canvi de posició. Físic, en Llätzer. De fe, en Marta i Maria. Emocional, en Jesús. Cerco el que m'indica el salt de posició física, emocional, espiritual, en uns i altres: malalt, enllitat, camí, ensopec, endormiscat, despert, son, sepulcre, fe, plor, consol, commoció, contorbats...

Afino a identificar les lloses que em reclouen en la meva mort, en la meva paràlisi. Si m'ajuda, escolto de nou Jn 11, 1-45 mentre reprenc la posició prostrada. L'escolto un cop més quan la meva columna recupera una vèrtebra damunt l'altra. M'adono, així, del canvi de posició emocional i espiritual, també en mi, en aquest darrer tram de Quaresma. Si s'hi escau, incorporo també el traç en el dibuix inicial.

Quina llosa tapa la meva part difunta, sense vida? Quina fe em cal per creure que en la verticalitat em sostenen d'altres, el Déu Altre? M'enfoco a caminar en vertical, conscient dels ensopecs.

"Lectures sobreposades: llegir la necessitat darrera de la percepció sensible. Llegir l'ordre que s'amaga darrere la necessitat. Llegir Déu darrere l'ordre".

(Simone Weil)

El Parenostre avui em porta a demanar estar Aquí. Em dispo a ser aixecada, a ser ressuscitada, a ser despertada, a ser rescatada per caminar dempeus, ben dreta, ben desperta. Em dispo a sortir enfora.

"Si haguessis estat aquí"
Canta la teva fe